

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 758/05
24.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Драгана Јоцића, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптужених **АА** и **ББ**, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог ББ – адвоката АВ и браниоца оптуженог АА – адвоката АВ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду, К. 324/04 од 28. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптужених и њихових бранилаца адвоката АВ и АВ, дана 24. маја 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ жалби бранилаца оптужених АА и ББ, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ**, само у погледу одлуке о казни, пресуда Окружног суда у Новом Саду, К. број 324/04 од 28. фебруара 2005. године, тако што Врховни суд оптужене АА и ББ, за кривично дело неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, за које су наведеном пресудом оглашени кривим, **ОСУЂУЈЕ** и то: оптуженог АА – на казну затвора у трајању од шест година и оптуженог ББ – на казну затвора у трајању од пет година и шест месеци у које казне им се урачунава време проведено у притвору од 04. јуна 2004. године па надаље.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Новом Саду, оптужени АА и ББ, оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, за које је оптужени АА осуђен на казну затвора у трајању од девет година, а оптужени ББ на казну затвора у трајању од осам година, у које казне им се урачунава време проведено у притвору од 04. јуна 2004. године па надаље; на основу члана 245. став 5. ОКЗ, од оптужени се одузима опојна дрога која ће се након правноснажности пресуде уништити; оптужени су обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка плате солидарно износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог АА, због одлуке о казни, с`предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна затвора, са захтевом да заједно са оптуженим буде обавештен о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог ББ, због разлога предвиђених чланом 367. став 4. ЗКП – одлуке о казни, са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна, и захтевом да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 901/05 од 12. маја 2005. године, предложио је да се првостепена пресуда потврди, а жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа којој није присуствовао уредно обавештени Републички јавни тужилац, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама, датих објашњења оптужених и њихових бранилаца, за наводе и предлоге из жалби, и наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, па је нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреду кривичног закона на штету оптужених, на које другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Испитујући одлуку о казни, Врховни суд налази да су све околности које утичу на одмеравање казне правилно утврђене, али да су изречене казне затвора девет година оптуженом АА и осам година оптуженом ББ, строже, него што је то са становишта сврхе кажњавања неопходно. Неспорно је да се овде ради о тешком кривичном делу и високом степену кривичне одговорности оптужених, као и да ранија осуђиваност оптужених представља отежавајуће околности како то уосталом и првостепени суд правилно закључује. Међутим, олакшавајуће околности везане за личне и породичне прилике оптужених, као и делимично признање оптуженог АА, указују да су изречене казне, ипак, престрого одмерене и да, имајући у виду све напред изнето, постоје оправдани разлози за изрицање блаже казне оптуженима. Врховни суд је, с` тога, уважавајући, жалбе бранилаца оптужених, оптуженог АА осудио на казну затвора у трајању од шест година, а оптуженог ББ на казну затвора у трајању од пет година и шест месеци, које казне су, по оцени овог суда неопходне и довољне за остваривање сврхе казне предвиђене чланом 33. ОКЗ.

Са изнетих разлога, на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ